

MATANAEV

Ročník V.

17. 11. 2024

Číslo: 47

33. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ

R.: Ochráň ma, Bože, k tebe sa utiekam.

Mk 13, 24 - 32

Ježiš povedal svojim učeníkom: „V tých dňoch, po onom súžení, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padat' z neba a nebeské mocnosti sa budú chviet'. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou. On pošle anjelov a zhromaždí svojich vyvolených zo štyroch strán sveta, od kraja zeme až po kraj neba.

Od figovníka sa naučte podobenstvo. Keď jeho ratolesť mladne a vyháňa lístie, viete, že je blízko leto. Tak aj vy, až uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že je blízko, predo dvermi.

Veru, hovorím vám: Nepominie sa toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú.

Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec.“

Príbehom z minulého týždňa o dare chudobnej vdovy v chráme sa završilo rozprávanie Markovho evanjelia o Ježišovom verejnom účinkovaní. Stať, ktorú budeme čítať v nedeľu je časťou Ježišovej eschatologickej reči, ktorá tvorí celú trinástu kapitolu.

Po nej už Marek začína hovoriť o udalostiach Ježišových posledných dní. Táto Ježišova reč o posledných veciach tak tvorí akýsi medzistupeň medzi jeho účinkovaním medzi ľuďom a pašiovými udalosťami. Zvláštne, Ježiš hovorí o posledných dňoch sveta pred poslednými dňami svojho pozemského života.

Naše verše sú len časťou celej reči. Tá je Ježišovou odpoveďou na otázku Petra, Jakuba, Jána a Ondreja o konci chrámu. Chcú vedieť kedy to bude a aké znamenia tomu budú predchádzať.

Ježiš odpovedá zoširoka a využíva túto príležitosť na poučenie svojich učeníkov o svojom druhom príchode, paradoxne ešte pred tým, ako sa im zjaví ako zmŕtvychvstalý a oni tak budú mať možnosť spoznať jeho plnú identitu.

Zaujímavé je miesto, kde Ježiš túto reč prednáša. Je to Olivová hora, ktorá je na východ od mesta a chrámu. Až po dnešnú udalosť, Marek situuje Ježišovu prítomnosť v Jeruzaleme takmer výlučne do priestoru chrámu: počnúc „vyčistením“ chrámu, cez polemiky s rôznymi skupinami, až po pozorovanie darcov pri chrámovej pokladnici sa všetko odohráva práve tam. Ježiš potom vychádza z chrámu so svojimi učeníkmi a vystúpi na Olivovú horu. Tento pohyb sa deje po už spomínaných konfliktoch s vedúcimi skupinami Izraelského ľudu a v bezprostrednom kontexte slov o konci chrámu: Na poznámku jedného z jeho učeníkov o veľkoleposti chrámovej budovy Ježiš reaguje: „Nezostane tu kameň na kameni; všetko bude zborené.“

Táto scéna môže pripomínať videnie proroka Ezechiela. Ten má videnie o Pánovej sláve, ktorá spočíva na cheruboch a napíňa chrám. Hneď vzápätí sa hovorí o potrestaní skupiny vedúcich mužov Jeruzalema kvôli nevernosti Pánovým nariadeniam: budú vydaní do rúk cudzincov a padnú mečom. Videnie sa napokon završuje slovami: „Potom sa Pánova sláva vzniesla sponad stredu mesta a zastala nad vrchom, ktorý je východne od mesta“

Tento obraz je zaiste predobrazom Babyllonského zajatia a zničenia Jeruzalema. Pred samotným zničením Pánova sláva opustila chrám a vyšla na Olivovú horu. Podobne, Ježiš opúšťa chrám a vystupuje na tú istú horu a do chrámu sa v Markovom evanjeliu už viac nevráti.

O návrate Pánovej slávy sa hovorí aj v našom úryvku a to v súvislosti so Synom človeka: „Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou.“ Už skôr v Evanjeliu sa Ježiš identifikoval s postavou Syna človeka, kde zároveň objasnil, že sláva, v ktorej príde je Otcova, teda Božia sláva: „Kto sa bude hanbiť za mňa a za moje slová pred týmto cudzoložným a hriešnym pokolením, za toho sa bude hanbiť aj Syn človeka, keď príde v sláve svojho Otca so svätými anjelmi.“

Ježiš je nositeľom Božej slávy. V ňom našla svoj príbytok a v ňom sa aj zjavila v celej svojej kráse. Miestom prebývania Božej slávy v Starom zákone bol Jeruzalemský chrám a tak Ježiš, ako ten, v ktorom prebýva Božia sláva, je skutočným chrámom, v ktorom majú ľudia prístup k Bohu.

